

Η Φωνή Κυρίου της Κυριακής της Σαμαρείτιδος

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΕΤΟΣ 69ον

30 Μαΐου 2021

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 22 (3548)

Ο ΕΠΑΝΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

Ὅπως στήν πρώτη Ἐκκλησία, ἔτσι καί στούς καιρούς μας οἱ χριστιανοί ζοῦμε ἓναν πειρασμό, ὁ ὁποῖος μᾶς ὠθεῖ νά ἀρνηθοῦμε τήν προτροπή τοῦ Χριστοῦ στούς μαθητές του νά πορευθοῦν καί νά κηρύξουν τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου σέ ὅλους τούς λαούς, βαπτίζοντας τούς ἀνθρώπους καί διδάσκοντάς τους νά τηροῦν ὅσα ὁ ἴδιος δίδαξε (Ματθ. 28,19-

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΑ τη Φωνή Κυρίου της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος - ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ - όπως αυτή διεμοιράσθη σε όλους τους ιερούς ναούς της ελληνικής επικράτειας, αλλά και του εξωτερικού, κατά την 30η Μαΐου 2020.

Ο ΕΠΑΝΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

Ὅπως στήν πρώτη Ἐκκλησία, ἔτσι καί στούς καιρούς μας οἱ χριστιανοὶ ζοῦμε ἓναν πειρασμό, ὁ ὁποῖος μᾶς ὠθεῖ νά ἀρνηθοῦμε τήν προτροπή τοῦ Χριστοῦ στούς μαθητές του νά πορευθοῦν καί νά κηρύξουν τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου σέ ὅλους τοὺς λαούς, βαπτίζοντας τοὺς ἀνθρώπους καί διδάσκοντάς τους νά τηροῦν ὅσα ὁ ἴδιος δίδαξε (Ματθ. 28,19-20). Εἶναι τό αἶσθημα τῆς αὐτάρκειας, ὅτι δηλαδή εἶναι ἄρκετό τό Εὐαγγέλιο νά κηρυχθεῖ στούς οἰκείους, στούς δικούς μας ὡς πρὸς τή γλώσσα καί τήν καταγωγή καί τίς ἰδέες. Εἶναι ἄρκετοί οἱ δικοί μας γιά τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὶ ἄλλωστε τό ἐπιζητοῦν. Δέν χρειάζεται νά καταβάλλουμε κόπο γιά τοὺς ἄλλους, διότι, ἐκτός τῆς δυσκολίας τοῦ εὐαγγελισμοῦ τους, εἶναι διαφορετικοί ἀπὸ ἐμᾶς. Πῶς θά τοὺς ἐντάξουμε στή δική μας κοινότητα; Πῶς θά τοὺς πείσουμε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἀλήθεια; Κι ἂν ἔλθουν στήν Ἐκκλησία, μήπως πάρουν τίς θέσεις καί τὰ προνόμιά μας; Ἀκόμη ὅμως κι ἂν δέν συμβεῖ αὐτό, ὁ κόπος πού θά πρέπει ὅσοι πιστεύουμε νά καταβάλλουμε εἶναι δυσανάλογος τῶν ἀποτελεσμάτων. Ἔτσι ἡ αὐτάρκεια ὀνομάζεται ρεαλισμός καί γίνεται παραίτηση ἀπὸ τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ. Ἀφοῦ ἐμεῖς σωζόμαστε, καλὰ εἴμαστε.

Ἡ ἱεραποστολή

Ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετώπισε αὐτὸν τὸν πειρασμό καλλιεργώντας τὴν ἱεραποστολή. Ἀμέσως μετὰ τό μαρτύριο τοῦ πρωτομάρτυρος καί ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς χριστιανούς τῆς Παλαιστίνης διέσπαρσαν καί βρέθηκαν σέ περιοχές ὅπου ὑπῆρχαν «ἐλληνιστὲς», δηλαδή Ἰουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι μιλοῦσαν ἐλληνικά, πίστευαν στὸν Ἰουδαϊσμό, ἀλλὰ εἶχαν ἐπηρεαστεῖ ἀπὸ τὴ συνύπαρξή τους στή διασπορά μὲ τοὺς εἰδωλολάτρεις Ἕλληνες. Ἀρχικά λοιπὸν ὅσοι εἶχαν γίνει χριστιανοὶ κήρυτταν τὴν πίστη μόνο στοὺς Ἰουδαίους, σέ ἐκείνους πού καί μιλοῦσαν